

Arrest

nr. 261 714 van 6 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg, dit in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van de heer C. Md., zijn Belgische vader.

Op 4 juni 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie inzake deze aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 juni 2021 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.12.2020 werd ingediend door

Naam: C.

Voornaam: M.

Geboorteplaats: G.

Geboortedatum: (...) 1991

Nationaliteit: Marokko

RR: xxx

Verblijvende te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn vader C. Md. (RR xxx) van Belgische nationaliteit.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast

Betrokkene legde allerhande stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn vader van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken opnieuw ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene, reeds voorafgaand aan de aanvraag, zelf geruime tijd tewerksteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat bovendien ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Echter gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

DVZ heeft kennis van betrokkene zijn professionele activiteiten en het gegeven dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat: noch in het verleden, noch in België. Het heeft dan ook geen zin om nieuwe aanvragen te blijven indienen. De Dienst Vreemdelingenzaken dient er evenwel de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing

*belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf - ondanks aangehaalde elementen - ook de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2 Vw. voorziet:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"

Artikel 40bis, §2, 3° voorziet:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Verzoeker is ouder dan 21 jaar en moest dus bij zijn aanvraag tot gezinshereniging aantonen dat hij 'ten laste' is van zijn vader en zich bij hem voegt.

Verzoeker woont sinds zijn aankomst in België bij zijn vader is. Het is dus duidelijk en ook niet betwist dat hij zich bij zijn vader heeft gevoegd.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing wel dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van 'ten laste' zijn.

Ten eerste stelt verwerende partij dat verzoeker "allerhande" stukken heeft voorgelegd waarmee hij wenst aan te tonen dat hij in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging ten laste was van zijn vader. Verwerende partij stelt dat deze bewijzen "opnieuw" ontoereikend zijn en dat het dossier "geen sluitende bewijzen bevat dat betrokkende reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine.

Deze motivering stelt verzoeker niet in staat om te begrijpen waarom de door hem voorgelegde stukken onvoldoende zijn om aan te tonen dat hij ten laste is en waarom de aanvraag gezinshereniging geweigerd wordt.

Verzoekers raadsman vroeg zijn administratief dossier op in de hoop om daaruit meer te kunnen afleiden, maar heeft dit niet verkregen binnen de beroepstermijn, (stuk 2)

Doorheen haar rechtspraak heeft Uw Raad toegelicht welke verplichting precies voortvloeit uit artikel 62 Vw. en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. In het arrest nr. 153.647 van 30 september 2015 stelt Uw Raad:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bestreden beslissing blijken dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom deze elementen in het algemeen niet werden aanvaard. "

In het arrest nr. 156 153 van 5 november 2015 oordeelt Uw Raad:

"De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De mededeling van de motieven via de neerlegging van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskenning van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DU RIEUX) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). "

In het arrest 93 745 van 17 december 2012 oordeelt Uw Raad:

"Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht dient te worden uitgegaan van de gegevens waarvan het bestuur kennis had of diende te hebben op het ogenblik dat de kwestieuze beslissing wordt genomen. Het is immers eigen aan de annulatiebevoegdheid van de Raad dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt of kon beschikken ten tijde van het nemen van de beslissing. "

In casu ontbreken de nodige uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing. Immers, de motivering stelt verzoeker niet in staat te begrijpen welke elementen in de besluitvorming werden betrokken en kan verzoeker niet met kennis van zake oordelen of beroep kan worden ingesteld. Verzoeker kan niet begrijpen waarom de voorgelegde documenten niet worden aanvaard als bewijs dat hij ten laste was van zijn vader in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Ten tweede stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker reeds voorafgaand aan de aanvraag zelf geruime tijd tewerkgesteld is. Verwerende partij schrijft dat "om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat dit hier het geval is. (...) Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waar door niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt. "

De tewerkstelling van verzoeker heeft betrekking op de periode dat hij reeds in België verbleef en nadat hij zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging met zijn vader had ingediend. De huidige aanvraag tot gezinshereniging is niet de eerste aanvraag. Verzoeker deed al andere aanvragen, die telkens hetzelfde doel hadden: gezinshereniging met zijn Belgische vader. Omdat de bewijzen van ten laste zijn bij de eerdere aanvragen niet voldeden, diende verzoeker nieuwe aanvragen in en probeerde om bij de

nieuwe aanvraag telkens tegemoet te komen aan de opmerkingen van verwerende partij in de vorige negatieve beslissing.

Verwerende partij stelt dat verzoekers tewerkstelling in België hoe dan ook betekent dat hij niet ten laste is van de referentiepersoon en dus niet in aanmerking komt voor gezinshereniging.

Echter, in het kader van gezinshereniging op grond van artikel 40b/s juncto artikel 40ter Vw. moet de aanvrager aantonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Er moet gekeken worden naar de nood aan materiële ondersteuning door de referentiepersoon in het land van herkomst.

Voor de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn, kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. In de arresten Jia (C-1/05, 9 januari 2007) en Reyes (C-423/12, 16 januari 2014) heeft het Hof uitgelegd dat 'ten laste' zijn, betekent dat de aanvrager in het land van herkomst en tot OP het moment dat de aanvrager verzoekt om zich bij de referentiepersoon te voegen afhankelijk was van de materiële steun van de referentiepersoon.

In het arrest Reyes verwoordt het Hof van Justitie dit als volgt:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37). "

De Europese Commissie stelt in haar richtsnoeren ter interpretatie van de Burgerschapsrichtlijn: "Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen OP het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). " (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009)

Ook uit de rechtspraak van de Raad van State en van Uw Raad volgt dat de voorwaarde van 'ten laste' zijn in de artikelen 40bis en 40ter Vw. wijst op een financiële afhankelijkheid in het land van herkomst en voordat de aanvrager zich bij de referentiepersoon voegt in België, (zie o.a. RvS 12 november 2013, nr. 225.447 en RvV 27 september 2017, nr. 192.593)

In casu is het dus irrelevant dat verzoeker in België en nadat hij zich bij de referentiepersoon heeft gevoegd mogelijks niet meer ten laste is van de referentiepersoon. Verwerende partij moest onderzoeken of verzoeker in Marokko en voordat hij naar België kwam om bij zijn vader te komen wonen, van diens materiële ondersteuning afhankelijk was.

Verwerende partij schendt artikel 406/s en 40ter van de vreemdelingenwet, alsook de materiële motiveringsplicht door een verkeerde invulling te geven aan het begrip 'ten laste' zijn.

De motivering van verwerende partij, nl. dat de tewerkstelling van verzoeker een voldoende argument is om zijn verblijfsrecht te weigeren, is juridisch niet correct.

De bestreden beslissing is onwettig en moet worden vernietigd."

3.1. In een eerste middelonderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van de formele motiveringsplicht.

De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van de aanvraag die de verzoeker indiende als bloedverwant in neergaande lijn van C. Md., zijn Belgische vader. Het blijkt niet dat verzoekers vader gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer.

Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt ter zake als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2. *De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepalen:

“§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).”

Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, dient de derdelander die ouder is dan 21 jaar derhalve (onder meer) aan te tonen dat hij ten laste is van de bloedverwant in opgaande lijn en dat hij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezelt of zich bij hem voegt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden akte volstaat om vast te stellen dat op duidelijke wijze de feitelijke en juridische overwegingen worden vermeld die aan op basis liggen van de genomen beslissing. De verweerder maakt uitdrukkelijk melding van de juridische grondslag, met name de artikelen 40ter *juncto* 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Ook worden de motieven in feite op duidelijke wijze weergegeven. Zo stelt de verweerder dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het ‘ten laste zijn’ van zijn Belgische vader (dit is de referentiepersoon), zoals voorzien in de hoger vermelde bepalingen. De verweerder maakt geheel duidelijk dat het determinerende weigeringsmotief is gelegen in het gegeven dat uit het dossier blijkt dat de verzoeker, reeds voorafgaand aan de aanvraag, zelf geruime tijd tewerkgesteld is. Er wordt gesteld dat het wel goed is dat de verzoeker de moeite doet om te integreren en te werken, maar de verweerder benadrukt dat men ten laste moet zijn van de referentiepersoon om als volwassene gezinshereniging te kunnen genieten. Slechts geheel bijkomstig stelt de verweerder vast dat de verzoeker ook allerhande stukken voorlegde waarmee hij het ten laste zijn van zijn vader van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen, dat deze bewijzen echter opnieuw ontoereikend zijn en dat het dossier geen sluitende bewijzen bevat dat de verzoeker reeds ten laste zou zijn geweest van in het land van herkomst of origine. Deze vaststellingen betreffen echter een louter overtollige motivering. Dit blijkt reeds uit de zeer duidelijke vermelding dat deze argumenten in de huidige beslissing niet verder worden uitgewerkt *“gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht rechtmatig kan uitoefenen”*. De verweerder concludeert dan ook dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Uit de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen blijkt dan ook dat de verweerder, geheel los van de stukken die de verzoeker had voorgelegd inzake het reeds ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst, aan de verzoeker het verblijfsrecht in functie van zijn vader heeft geweigerd omdat uit het dossier blijkt dat de verzoeker sinds ruime tijd zelf tewerkgesteld is, zodat hij niet ten laste is van zijn vader.

De verzoeker meent dat de geboden motieven hem niet in staat stellen om te begrijpen waarom de door hem voorgelegde stukken onvoldoende zijn om aan te tonen dat hij ten laste was van zijn vader in het land van herkomst en voorafgaand aan de kwestieuze aanvraag. De verzoeker geeft tevens aan dat hij binnen de beroepstermijn geen kopie heeft verkregen van het administratief dossier.

Verzoekers kritiek is echter, zoals hoger reeds gesteld, gericht tegen een louter overtollige motivering die in de bestreden akte is opgenomen. De verweerder geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bestreden weigeringsbeslissing reeds voldoende geschraagd wordt door de determinerende vaststelling dat de verzoeker niet ten laste is van zijn vader aangezien hij zelf reeds geruime tijd tewerkgesteld is. De kritiek op een dergelijke overtollig motief is onontvankelijk (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Voorts kan niet worden ingezien waarom de verzoeker nog bijkomende toelichtingen verwacht omtrent een vaststelling waarvan de verweerder zelf aangeeft dat het geen afbreuk doet aan het determinerende motief dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn niet is voldaan aangezien de verzoeker zelf reeds geruime tijd is tewerkgesteld. Deze determinerende vaststelling wordt door de verzoeker geheel niet

betwist en van de verzoeker mag uiteraard verwacht worden dat hij zelf weet of hij al dan niet is tewerkgesteld. De verzoeker heeft *in casu* dan ook geen belang bij zijn kritiek dat hij voorafgaand aan het instellen van zijn beroep geen kennis heeft kunnen nemen van het administratief dossier.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoeker in zijn tweede middelonderdeel een inhoudelijke kritiek naar voor brengt inzake het determinerende weigeringsmotief dat hij niet ten laste is van zijn Belgische vader omdat hij zelf reeds geruime tijd tewerkgesteld is. De verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat hij aan de hand van de in de bestreden akte opgenomen motieven niet heeft kunnen inschatten of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de bestreden weigeringsbeslissing op afdoende wijze de determinerende motieven, in rechte zowel als in feite, zijn opgenomen. De rechtspraak waarnaar de verzoeker verwijst, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2. In een tweede middelonderdeel brengt de verzoeker een hoofzakelijk juridische betwisting naar voor omtrent het determinerende motief dat hij niet ten laste is van zijn vader omdat hij zelf reeds geruime tijd tewerkgesteld is. De verzoeker meent in wezen dat in het kader van de gezinshereniging op grond van artikel 40bis (§2, eerste lid, 3°) *juncto* 40ter van de Vreemdelingenwet enkel moet worden aangetoond dat hij, van in het land van herkomst, ten laste was van zijn Belgische vader. Volgens de verzoeker moet gekeken worden naar de nood aan materiële ondersteuning door de referentiepersoon in het land van herkomst. Hieromtrent verwijst de verzoeker naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de arresten *Jia* en *Reyes*, naar de richtsnoeren van de Europese Commissie ter interpretatie van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en naar een arrest van de Raad van State en een arrest van de Raad. De verzoeker meent dat het niet relevant is dat hij in België, en nadat hij zich bij de referentiepersoon heeft gevoegd, mogelijks niet meer ten laste is van zijn Belgische vader, zodat *in casu* de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat de thans bestreden beslissing de weigering betreft van een aanvraag gezinshereniging die door de verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, werd ingediend in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische vader. Overeenkomstig de reeds onder punt 3.1. geciteerde bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, diende de verzoeker aldus bij zijn aanvraag het bewijs te leveren dat hij 'ten laste is' van zijn Belgische vader. De verzoeker kan in de gegeven omstandigheden van de zaak echter niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het 'ten laste' of 'afhankelijk' zijn in het land van herkomst. Immers blijkt uit niets dat verzoekers Belgische vader, in functie waarvan het verblijfsrecht wordt aangevraagd, zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie zou hebben uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat.

Het betreft zodoende een zuiver interne situatie van de gezinshereniging met een zogenaamde 'statische' Belg, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde

aanpak als in het Unierecht. Zoals hiervoor is gebleken, is de door de verzoeker ingediende aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid, gesteund op artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde ‘statische’ Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de arresten *Jia* en *Reyes* en de richtsnoeren van de Europese Commissie ter interpretatie van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn, niet dienstig (RvS 6 november 2019, nr. 245.995).

De arresten van de Raad en van de Raad van State, waarnaar de verzoeker verwijst, genieten voorts geen precedentwerking en bovendien kan hierin enkel worden gelezen dat er op zich geen voorwaarde aan het interne recht wordt toegevoegd door de vereiste dat de afhankelijkheidsband reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag bestond. Hiermee is echter nog geen uitspraak gedaan over de rechtsvraag of er overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet kan vereist worden dat de afhankelijkheid van de derdelander ten opzichte van de statische Belg blijft voortduren in België nadat de derdelander zich *de facto* reeds bij de Belgische referentiepersoon heeft gevoegd.

De Raad wijst er dienaangaande op dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoeker moet aantonen, ook na zijn komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is immers in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “die te hunnen laste zijn”, hetgeen niet uitsluit dat aan de situatie van het ten laste zijn ook actueel en in België moet zijn voldaan. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet in zijn tweede lid duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent (dit is de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling) te zijn ten laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong.

Voorts acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verweerder in het kader van een aanvraag van een descendent van een statische Belgische onderdaan oordeelt dat de eigen tewerkstelling van de aanvrager aantoont dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de weigeringsbeslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door de verzoeker werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag.

De verzoeker diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste van zijn Belgische vader en dit op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker betwist op zich niet dat hij ten tijde van de bestreden beslissing niet ten laste meer was van zijn vader, gelet op zijn eigen tewerkstelling sinds geruime tijd. Het is *in casu* dan ook niet kennelijk onredelijk, noch onwettig te oordelen dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’, zoals voorzien in artikel 40ter, §2, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE